

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Mums visiems reikalingas palaikymas. O kritika – tikrai mažiausiai reikalinga. Tačiau kaip sunku būna nevertinti kitų, neteisti, atleisti, priimti.. Juk pažinti vieni kitus vardais ir – vertinti ar juos teisti – apskritai skirtingi dalykai.

Kartais būna taip paprasta praeiti pro šalį, kai pamatai kažką blogo aplinkoj ar girdėti žmogų, šaukiančią ant savo vaiko, ir taip sunku palaikyti artimą žmogų, pasakyti jam: “Kas benutiktų, aš visada būsiu su tavimi”.

Kodėl mums taip norisi vertinti, teisti artimus žmones, reikšti jiems pretenzijas dėl to, ką jie padarė arba nepadarė?

Tai mūsų išbujojęs vidinis kritikas. Jis jau nuolat nuteisia mus pačius, ir vis imasi darbo su mūsų artimais ir visai nepažįstamais žmonėmis.

Ir tik mūsų valioje – leisti jam toliau darbuotis, arba – kasdien apvalyti save, kad išsaugotume tikrąjį savo veidą ir bendrystę tarpusavyje. Juk niekas negali mūsų valdyti, kol mes sąmoningai ar ne, bet tai sau leidžiame, ir būname tokie.

Bet net jei kartais silpnumo ar tikrumo praradimo akimirką nebūname savimi, tačiau visada turime galime sugrįžti prie savęs tikrojo, kaip į namus... Tereikia tik noro, pasiryžimo ir užsispyrimo grįžti...

Kiekvienas mes tai galime! Nepamirškime to! Esame stiprūs ir galingi! Laikas sugrįžti į save ir pradėti gyventi bendrumo gyvenimą, o ne taip, kaip visi gyvena.

Grįžti prie pagrindų... Prie pagarbos ir gerumo kitam... Nelengva tai. Labai... Nes negalime pakeisti kito žmogaus, ir savo praeities. Bet galime priimti! Galiu nekaltinti savęs ir kitų, neteisti (tai nieko gi nepakeičia!).

Tačiau aš galiu nuspręsti būti kitokiu ir gyventi tarsi neįprastai. Galiu paspausti ranką ar apkabinti, atsispyrus gundančiam norui teisti ir nepriimti...

Galiu susitaikyti ir gyventi svajotoje vienybėje, o ne atskiriančioje puikybėsėje.

“Kelsiuos, eisiu pas tėvą
ir sakysiu:

‘Tėve, nusidėjau dangui
ir tau’.”

Lk 15, 18

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Joz 5, 9a. 10–12; Ps 33, 2–7; 2 Kor 5, 17–21

Psalinės atliepas

Išbandykite ir patys patirkit, koks geras yra Viešpats.

Evangelija pagal Luką (15, 1–3. 11–32)

Pas Jėzų rinkdavosi visokie muitininkai ir nusidėjėliai jo pasiklausyti. O fariziejai ir Rašto aiškintojai murmėdavo: „Šitas priima nusidėjėlius ir su jais valgo“. Tuomet Jėzus pasakė jiems palyginimą:

Jis kalbėjo toliau: „Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jaunesnysis tarė tėvui: 'Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį'. Tėvas padalijo sūnams turtą. Netrukus jaunėlis, susiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, išleikvojo savo lobį.

Kai viską išleido, toje šalyje kilo baisus badas, ir jis pradėjo stokoti. Tada nuėjo pas vieną šalies gyventoją ir stojo jam tarnauti. Tasai jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti. Jis geidė prikimšti pilvą bent ankščių jovalo, kurį ėdė kiaulės, tačiau nė to jam neduodavo. Tada susimąstė ir tarė: 'Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado! Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!' Jis pasiryžo ir iškeliavo pas tėvą.

Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo. O sūnus prabilo: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi...' Bet tėvas įsakė tarnams: 'Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas! Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Puotaukime, linksminimės! Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado'. Ir jie pradėjo linksintis.

Tuo metu vyresnysis sūnus buvo laukuose. Eidamas namo ir prisitartinęs prie sodybos, išgirdo muziką ir šokių. Jis pasišaukė tarną ir paklausė, kas čia dedasi. Tas jam atsakė: 'Sugrįžo tavo brolis, tai tėvas liepė papjauti nupenėtą veršį, kad sulaukė jo sveiko'. Tada šis supyko ir nenorėjo eiti namo. Tėvas išėjęs pradėjo vadinti jį vidun. O jis atkirto tėvui: 'Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nesi davęs nė ožiuko pasilinksinti su draugais. Bet vos tik sugrįžo šitas tavo sūnus, prarijęs tavąjį turtą su kekšėmis, tu tuoju jam papjovei nupenėtą veršį'. Tėvas atsakė: 'Vaikeli, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. Bet reikėjo puotauti bei linksintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs ir atsirado!' "

Evangelijos komentaras:

Truputį gaila, bet palyginime neatskleidžiama kaip viskas baigėsi: laimingai ar liūdnai, nelygu, koks buvo vyresniojo sūnaus pasirinkimas. Nežinome, ar jis leidosi Tėvo įtikinamas žengti į namus, ar nusprendė irgi pareikalauti savosios palikimo dalies ir palikti tėvoniją, ar galiausiai pažvelgė į savo brolių ir pradžiugo? Tai mintys man ir tau. Kurios link linkstu?

Atvira palyginimo pabaiga primena apie atsakomybę dėl savo pasirinkimo: ar santykius kurti remiantis teise ir dalybų teisingumu, ar rinktis kur kas sunkesnį – malonės ir gailėstingumo kelią. Jei renkamės antrą kelią, – nebegalime Tėvo laikyti nedėkingu ar nesirūpinančiu, nes Jis pirmiausia yra gailėstingas nusidėjėliui. Čia pilna džiaugsmo ir ramybės, šventiškumo ir gyvybės, nes tas, kuris buvo miręs, grįžta į tikrą gyvenimą!

Kiti palyginimai apie gailėstingumą, kaip kad apie surastą avį, ar pamestą pinigą, baigiasi teigiamai, o palyginimas apie gailėstingąjį Tėvą baigiasi tyla. Kritikuojantys Jėzų už tai, kad Jis priima nusidėjėlius ir valgo su jais, raginami pasirinkti: kaip vertinti santykius, ir kokius juos turėti, su Dievu, kuris yra Tėvas, ir su artimu, kuris yra brolis?

Iš namų besiliejanči muzika rodo, kad Tėvas priėmė sūnų į šeimą: jis buvo miręs ir grįžo į gyvenimą, buvo pražuvęs ir atsirado. Ne atgaila grąžina gyvenimą tam, kuris buvo miręs, bet per kraštus besiliejančią Tėvo gailėstis: gailėstis sūnui, kuris nuo šiol yra vėl žmogus, pradedantis naują gyvenimą, toks, kuris prasideda po priimto atleidimo.

Atleidimo didybė ir trapumas

Kiekvienam žmogui vieną ar kitą dieną tenka klajoti atleidimo praktikų dykynėje, joje vargti ir trokšti. Aš, kaip ir visi žmonės, patyriau, kad vertindamas gyvybę privalėjau ieškoti atleidimo kelių – išeičių – iš šitos dykynės.

Supratau, kad pirmiausia šis ieškojimas vyksta žmogišku lygmeniu. Juk tikėjimas neatleidžia žmogaus nei nuo mąstymo, nei nuo sunkaus savo širdies dirvos arimo. Iš tikrųjų niekas neturi nei receptų, nei vaistų, kurie leistų nededant pastangų atleisti ar atsiprašyti.

Hebrajai ilgai klaidžiojo dykumoje, todėl kasmet gavėnios metu Bažnyčia pereina per tą dykumą. Izraelio tauta nėjo trumpiausiu keliu – ne tik paklydo, bet ant kalno sustojo susitikti su Dievu ir priimti įstatymą. Todėl siūlyčiau, kad mes, jau irgi truputį paėję ir gal net pavargę atleidimo lygumoje, koptume į kalną, kur oras grynesnis, skaidresnis ir gaivesnis.

Paradoksalu, tokia „nereikalinga“ pastanga mums suteiks naujų jėgų ir įspūdžių, nes iš aukštai problemos atrodo mažesnės, o Dievas – arčiau. Lyg Mozė, pasukęs pasižiūrėti Degantį krūmą, užkopę į tikėjimo kalną, stenkimės žvelgti į Gyvąjį Dievą. Gal Jis turės ką nors mums pasakyti apie atleidimą... Beje, ar žinome, kad pačiam Dievui ne tik tenka atleisti, bet ir gailėtis dėl savo veiksmų ar užmojų?

Skamba žūliai Dievo tobulumo atžvilgiu? Tada, vadinasi, kaip sakė šv. Augustinas, turime nusikratyti poros Dievo įvaizdžių imdami ir skaitydami Bibliją (išgirdęs šiuos žodžius jis atsivertė). Mat Biblijos Šventasis Dievas daugelyje vietų neatitinka mūsų tobulumo idealo. Atvirkščiai, dažnai Jis nustebina atidų Raštų skaitytoją savo jautrumu ir pažeidžiamumu.

Taigi, ar nusikalbėčiau sakydamas, kad Biblija – žmogiškiausia knyga, o Dievas – žmogiškiausia būtis? Fran?ois Varillonas SJ rašė: „Dievas sudievina tai, ką žmogus humanizuoja.“ Panašiai teigia ir Paskalis: „Žmogus be galo pranoksta žmogų.“ Juk žmogus sukurtas pagal Dievo paveikslą, o mes dažnai susikuriame Dievą pagal savo siaurą supratimą, kuris turi reikšmės mūsų pasaulėžiūrai. Ačiū Dievui, Biblija ištaiso tokius mūsų įsivaizdavimus. Taisyti savitą Dievo atvaizdą, kurį savo širdies gelmėse nešiojamės, yra žmogui neįveikiama užduotis...

Kaip įsivaizduojame Dievo atleidimą? Mančiau, kad kartodami maldą „Tėve mūsų“ gana spontaniškai tikime gailėstingu Dievu: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame.“ Pasekmė – neatleidę atleidimo nesulauksime. Tačiau Mylintysis Dievas nesėdi priešais mus vien tik laukdamas, kad atleistume, ir registruodamas mūsų pasiekimus.

Šv. Raštas liudija, kad Jis negaili nei atleidimo, nei atsiprašymo – kovoja drauge su mumis atleidimo kovą. Taigi, klausydamiesi daugiau Dievo žodžio (ne tik iš konteksto ištrauktų, bauginančių eilučių), neabejotinai pasisemsime iš Jo įkvėpimo, idant kupini naujų jėgų eitume atleidimo lyguma.

Atsiprašancio Dievo staigmena

Dievas apsireiškia dvasiniame gyvenime ir Šv. Rašte, pasirodydamas ne tik atlaidus, bet ir įskaudinamas, ir pažeidžiamas, ir rūstus. Režiumuojant ir supaprastinant, nuodėmė, Sandoros laužymas nepalieka Dievo abejingo: Jis už tai nekeršija, bet baudžia, kaip ir visi tėvai savo vaikus, kol gailiausiai sušvelnėja ir atsiprašo, kad įskaudino.

Jeigu tuo abejojame, panagrinėkime šią itin ryškią Senojo Testamento ištrauką. Po Izraelio tautos ištirkavimų ir negandų, lėmusių Jeruzalės bei šventyklos sunaikinimą, Viešpats vidury griuvėsių byloja pranašui Jeremijui, vos pareiškusiam tautos atgailą: „Gailiuosi, kad jums siunčiau šitą nelaimą“ (Jer 42, 10). Nuolankus Dievas nuoširdžiai pripažįsta savo kaltę tokiu būdu, kokį žmogus retai pasirenka net per išpažintį... Viešpats nuolankiai atgailauja dėl to, ką yra padaręs. Dievui skaudu matyti padarinius, todėl Jis negali neatsiprašyti ir neatgailėstauti. Biblijoje yra nemažai kitų pavyzdžių (Ps 105, 43–45, Pr 6, 6, Iz 26, 3, Jon 3, 10, ir t. t.). Taigi Dievas nereikalauja žmogaus atlikti to, ko Jis pats pirmas būtų neįvykęs.

Bus daugiau.

Gavėnios rekolekcijos kartu su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavoje

Keliaudami link velykinio šventimo, būdami laike, kuriame skiriame daugiau laiko prasmės ir tikslo paieškoms savame gyvenime ir krikščioniškame tikėjime, – atrandame poreikį ir susitaikinimui su savimi, kitais (bendruomene, sava Bažnyčia) ir Dievu.

Balandžio 5 dieną, šeštadienį, 10 val. kartu švęskime Eucharistiją ir Susitaikinimą, Šlienavos bažnyčioje. Po Eucharistijos šventimo iki 13 val. vyks ir Švč. Sakramento adoracija, kurios metu bus galimybė asmeniškai švęsti Susitaikinimo sakramentą (Išpažintį).

Šlienavos bažnyčios rekonstrukcija

Pagaliau užbaigėme visus bažnyčios ir jos aplinkos projektavimo darbus su architektu Vytautu Budvyčiu ir atskirų dalių projektuotojais. Šiuo metu baiginėjame darbų planavimus atskirais etapais (esamos bažnyčios išmontavimas, pamatų tvarkymas, medinių konstrukcijų užsakymas ir gaminimas, darbus vykdysiančios įmonės ir darbuotojų paieškos ir konkursas, ir pan.), taip pat paskaičiuojamos medžiagų ir darbų sąmatos, – tame pagelbsti "Mana Ranga" atstovas Andrius Naginevičius, kuris turi didelį norą pastatyti visiems bažnyčią.

Po velykinio šventimo ir Mamos dienos, gegužės mėn. pradžioje, pradėsime darbus.

Tam, kad nenutrūktų bendruomeninis Šlienavos Bažnyčios – bendruomenės gyvenimas, – jau turime ir tam skirtą susirinkimams ir įvairiems liturginiams šventimams patalpą – pasistatysime šalia bažnyčios palapinę-angarą, tinkamą visiems metų laikams.

Visi to laukiame ir tikimės pradėti darbus bei juos kuo greičiau pabaigti – pasistatyti sau Namus! Tam reikalingi būsimie mes visi: su savu rūpesčiu, malda, savais pinigais ir darbu.

Gavėnia yra gražus laikas, kuriame mokinamės ir dalintisi!

Besiruošdami Velykų šventei, turėdami tam išskirtą laiką, jame bandome ir pasninkauti. Pasninkas yra dalinimasis su kitais būdas.

Panašiai kaip ir per adventą, taip ir dabar, – dalyvauname ir pasninke. Tai, ką sutaupysime, atimdami nuo savęs, tai skirsime dviems šeimoms. Bažnyčioje rasime tam skirtą aukoms-pinigams dėžutę, su užrašu "Gavėnios pasninko vaisiai". Dėkojame Jums!

Turime jau keturis DOSNUMO KREPŠELIUS Šlienavoje!

Dėkojame dovanojusiems!

Jei ir kiti nusprendtumėt padovanoti sunkiau gyvenantiems maisto, – tai bus pats geriausias būdas pasninkauti šiuo gavėnišku laiku.

NAUJIENA! Viršužiglio bažnyčios pavėsinės statyba

Kviečiame visus Viršužiglio krašto žmones savais pinigais prisidėti ir paremti praėjusį rudenį pradėtus ir vykdomus mums reikalingų patalpų darbus.

Jau darbams esame išleidę beveik visus sukauptus pinigus (apie 17 tūkst. eurų), o dar panašiai tiek reikalinga, kad užbaigtume darbus ir turėtume patogias, reikalingas patalpas jau šiais metais. Tam reikia daug darbo ir pinigų.

Jei norėtumėte paremti ir padaryti pinigų pavedimą:

VIRŠUŽIGLIO A. PANEMUNĖS PARAPIJOS FILIJA,

sąsk. nr.: LT524010041100290040.

Ačiū visiems parėmusiems ir planuojantiems paremti!

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Svebank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.